

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**ОДЕСЬКА НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ**

**ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
79 НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
ВИКЛАДАЧІВ АКАДЕМІЇ**

Одеса 2019

Наукове видання

Збірник тез доповідей 79 наукової конференції викладачів академії
16 – 19 квітня 2019 р.

Матеріали, занесені до збірника, друкуються за авторськими оригіналами.
За достовірність інформації відповідає автор публікації.

Рекомендовано до друку та розповсюдження в мережі Internet Вченою радою
Одеської національної академії харчових технологій,
протокол № 9 від 02.04.2019 р.

Під загальною редакцією Заслуженого діяча науки і техніки України,
Лауреата Державної премії України в галузі науки і техніки,
д-ра техн. наук, професора Б.В. Єгорова

Укладач Т.Л. Дьяченко

Редакційна колегія

Голова

Єгоров Б.В., д.т.н., професор

Заступник голови

Поварова Н.М., к.т.н., доцент

Члени колегії:

Амбарцумянц Р.В., д-р техн. наук, професор

Безусов А.Т., д-р техн. наук, професор

Бурдо О.Г., д.т.н., професор

Віннікова Л.Г., д-р техн. наук, професор

Гапонюк О.І., д.т.н., професор

Жигунов Д.О., д.т.н., доцент

Іоргачова К.Г., д.т.н., професор

Капрельянц Л.В., д.т.н., професор

Коваленко О.О., д.т.н., ст.н.с.

Косой Б.В., д.т.н., професор

Крусір Г.В., д-р техн. наук, професор

Мардар М.Р., д.т.н., професор

Мілованов В.І., д-р техн. наук, професор

Осипова Л.А., д-р техн. наук, доцент

Павлов О.І., д.е.н., професор

Плотніков В.М., д-р техн. наук, доцент

Станкевич Г.М., д.т.н., професор,

Савенко І.І., д.е.н., професор,

Тележенко Л.М., д-р техн. наук, професор

Ткаченко Н.А., д.т.н., професор,

Ткаченко О.Б., д.т.н., професор

Хобін В.А., д.т.н., професор,

Хмельнюк М.Г., д.т.н., професор

Черно Н.К., д.т.н., професор

дійсність – переживати межу свого існування. Проте вона завжди буде існувати в полі можливого буття. Як пише з цього приводу М. Гайдеггер, ми всі знаємо про невідворотність смерті, але існуємо будучи невпевненими у своїй власній [3]. Попри появу праць, які присвячуються означеній проблематиці більшість авторів погоджуються з тим, що філософське осмислення смерті неможливе, неможливою є онтологія смерті. Проте філософія є єдино можливим «дискурсом смерті» і саме тим дискурсом який має носити апофатичний характер.

Сучасна наука розглядає смерть виключно як біологічний процес «природню зупинку життєдіяльності організму, а тому всі питання щодо смерті розглядаються виключно в полі релігійної, містичної свідомості. Ситуація поглиблюється і тим, що завдяки досягненням генетики (і не тільки) сьогодні стає можливим вторгнення у раніш недоступні сфери людського буття. Також досягнення нейронаук, соціобіології роблять сумнівною унікальність людини з її запитуваннями про смерть.

Саме тому смерть виноситься за межі метафізики, наприклад, в сферу антропології. І тут вона набуває статусу предмету неосяжного, але ж організовуючого поле екзистенційного буття людини.

Підходи до смерті знайшли своє відображення і в культурі постмодерну. Такі мислителі, антропологі, культурологи як Х. Тома, Ж. Бодрійар, Е. Морэн, Х.Ф. Мора, Ф. Ар'ес пов'язують смерть із втратою справжнього людського образу в актуальній культурі. Вони сходяться на тому, що культура постмодерну, яка орієнтована на збереження життєдіяльності, культ тіла і подовження життя разом із досягненнями сучасної медицини і вірою у можливість розвитку інформаційних технологій, як запоруки можливого безсмерття у майбутньому, призводить до того, що людина перестає брати смерть до уваги.

Проте як зазначає А. Кірбі ми можемо констатувати, що постмодернізм помер і його місце зайняла нова парадигма авторитету знань, яку сформовано під тиском технологій і соціальних сил. Автори і теоретики метамодерну Ван Ден Аккер і Вермюлен використовують образ – oscillation (коливання) [4]. Тільки «осцилюючи між модернізмом і постмодернізмом думка здатна вглядіти істину. Але за таких умов і смерть може розглядатись в означеному полі коливання. І саме це, на наш погляд стало причиною того, що ми переживаємо танатологічний ренесанс і все, що ми спостерігаємо тут – це і філософські дослідження в контексті екзистенціалізму, антропології з одного боку і танатологічні практики психотерапевтичного характеру, біоетики, наприклад, з іншого.

Література

1. Варава В.В. Философская танатология или просто философия? // Гуманитарные ведомости ТПГУ им. Л.Н. Толстого. – 2013. – № 4(8). – С. 35-43.
2. Янкелевич В. Смерть. – М.: Изд-во лит.ин-та, 1999. – 448 с.
3. Хайдеггер М. Бытие и время / М. Хайдеггер. – Режим доступа: http://www.gumer.info/bogoslov_Buks/Philos/Haid_BtVr/index.php/.
4. Кирби А. Смерть постмодернизма и то, что после. Алан Кирби // Metamodern / Электронный ресурс: <http://metamodernizm.ru/the-death-of-postmodernism/>

ПРО ПЕРСПЕКТИВИ ІНЖЕНЕРІЇ

**Шевченко Г.А., канд. філос. наук., доцент, Мельник Ю.М., канд. філос. наук., доцент
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса**

Проблема інженерного мислення та інженерної діяльності є сукупністю «між блокових» завдань філософії техніки, бо не може бути зарахована в чистому вигляді ні до соціальних, ні до антропологічних проблем: інженер поєднує в собі якості індивіда, тобто представника людського роду як біологічного виду, з іншого боку, інженер як особистість

має досить специфічний набір ролевих функцій у суспільстві. Саме він безпосередньо контактує з технікою, і в його діяльності неминуче виникають додаткові, специфічні для цього виду діяльності психологічні, моральні, соціальні проблеми. Являючи собою важливий аспект людської діяльності й культури, техніка у своїй основі є результатом раціонального конструювання та раціональної діяльності. Тому принципово техніка піддається розумінню, існує можливість довготривалого оцінювання наслідків застосування конкретного технічного проекту.

У високотехнологізованих суспільствах робляться спроби виявлення та ліквідації негативного впливу впроваджуваних проектів на соціальні процеси, створюються правові механізми, що регулюють ці питання. Ці розробки отримали назву «оцінювання техніки» або соціально-гуманітарної експертизи технічних проектів. Представники комісії Союзу німецьких інженерів, котрі займаються розробкою основ оцінювання техніки, визначили як центральні такі галузі технічної діяльності, як здатність функціонування, економічність, добробут, здоров'я, безпека, якість навколишнього середовища, якість суспільства, розвиток особистості. Це ілюстрація сучасної парадигми оцінювання технічної діяльності: техніка не є ціннісно-нейтральною й повинна задовольняти низку ціннісних вимог. У директивах Союзу німецьких інженерів оцінювання техніки визначається як планомірний, систематичний, організований захід, який аналізує стан техніки і можливості її розвитку; оцінює безпосередні та опосередковані технічні, господарські, у плані здоров'я, екологічні, гуманні, соціальні та інші наслідки.

Структура інженерної діяльності з плином часу ускладнювалася й на класичному етапі свого розвитку включала таке: 1) винахідницьку діяльність (створення на підставі наукових знань і технічних винаходів нових принципів дії, способів їх реалізації в конструкції технічних систем); 2) конструювання та організацію виробництва технічних систем; 3) інженерні дослідження (системи, елементами яких є проектне дослідження, наукове обґрунтування розробки, аналіз можливості використання спектра наявних наукових даних для інженерних розрахунків, характеристика ефективності розробки, аналіз необхідності проведення додаткових наукових досліджень тощо); 4) проектування (науково-технічні розрахунки на кресленні параметрів майбутньої технічної системи). Саме останній компонент класичної інженерної діяльності детермінований соціальним замовленням.

Мета сучасного проектування, що виділилося у сфері інженерної діяльності й відокремилось у самостійну галузь діяльності у другій половині XX століття, вже не обмежується розробленням креслень конструкції, а й полягає в орієнтуванні та організації проектування як процесу, який кладе початок змінам у штучному середовищі. Проектування як сутнісне ядро соціотехнічної діяльності в силу своєї багатовимірності й різноплановості багатьма дослідниками розуміється по-різному, про що Д. Джонс пише: «Ось деякі визначення та формулювання процесу проектування: «пошук істотних компонентів будь-якої фізичної структури» (Александр); «цілеспрямована діяльність щодо вирішення завдань» (Арчер); «прийняття рішень в умовах невизначеності з важкими наслідками у разі помилки» (Азімов); «моделювання передбачуваних дій до їх здійснення, яке повторюється до тих пір, доки не з'явиться повна впевненість у кінцевому результаті» (Букер); «визначальний чинник для тих частин виробу, які вступають в контакт з людьми» (Фарр); «приведення виробу у відповідність з обстановкою при максимальному врахуванні всіх вимог» (Грегорі); «натхненний стрибок від фактів справжнього до можливостей майбутнього» (Пейдж); «творча діяльність, яка викликає до життя щось нове і корисне, чого раніше не існувало» (Різуїк)».

На початку XXI століття проектування розуміється як процес, що закладає онтологічні та аксіологічні принципи й засади змінам у штучному середовищі, що детермінує появу й застосування нової методології процесу, побудованої на участі різнопрофільних висококваліфікованих фахівців у колективній розробці проекту. Основні завдання соціотехнічної діяльності переміщуються зі сфери розробки артефактів у галузь

прогностичного аналізу тих змін, які детермінують випуск проектованої продукції у сферах промислового виробництва і збуту, споживчого попиту й суспільстві загалом.

АКТУАЛЬНІСТЬ І ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

**Орлова В.О., канд. юрид. наук, старший викладач
Одеська національна академія харчових технологій, м. Одеса**

Студентство займає особливе місце в соціальній структурі суспільства – це культурний, інтелектуальний потенціал країни. Будучи активним учасником суспільно-політичного, економічного, соціального життя держави, студентська молодь несе в суспільство свої інтереси, потреби і ціннісні установки. Тому суспільство зацікавлене у вихованні морально зрілої, духовно багатой, яка усвідомлює свої права і обов'язки особистості, а основні зусилля держави спрямовані на формування правової культури в першу чергу у підростаючого покоління, молоді, від якої залежить майбутнє країни.

Правове виховання – це формування правової свідомості та поведінки юного громадянина. Система правового виховання визначається характером і політикою держави. Правове виховання часто розглядається в рамках громадянського виховання. Ці напрямки мають багато спільного, але Правове виховання більшою мірою орієнтоване на усвідомлене сприйняття юридичних законів, правових норм і обов'язків.

Правове виховання – це також система заходів впливу, спрямованих на вироблення високого рівня правосвідомості і правової культури. Правова культура являє собою поняття, що характеризує наявність певного рівня правових знань, переконань і правомірної поведінки особистості, окремих соціальних груп, всього суспільства. Правова культура студентів формується в результаті системного правового виховання. Цьому напрямку приділяється велика увага в закладах вищої освіти (ЗВО) країни і за її межами. Безумовно, правова культура становить фундамент правової держави.

Про рівень сформованості правової культури молодшої людини і фахівця говорить те, якою мірою випускник інституту усвідомлює свої права і обов'язки, переконаний в необхідності їх дотримання і готовий реалізувати їх на практиці.

На основі аналізу особливостей контингенту студентів нами були виявлені основні проблеми, з якими стикається (може зіткнутися) педагог при формуванні правової культури студентів:

- проблема особистісного усвідомлення необхідності правової культури;
- проблема врахування специфіки суб'єктних характеристик учнів при формуванні правової культури;
- проблема змісту освітнього контенту виходячи із специфіки майбутньої професії студента.

Завдання правової освіти у вищій школі не може бути зведена до озброєння сумою знань. Слід домагатися, щоб повага до права, до закону стало особистим переконанням кожного студента. До досягнення даної мети може привести ряд форм і методів:

- наявність факультативних занять, гуртків, клубів (за інтересами) для ознайомлення студентів із вмістом правових знань цивільно-правового спрямування;
- організація диспутів, дискусій з проблем права і правосвідомості;
- проведення циклів лекцій, бесід, консультацій для студентів з роз'ясненням конституційних прав і обов'язків громадянина України, правового статусу студента ЗВО та ін.;
- ознайомлення студентів з роботою судових і правоохоронних органів;

ЗАДУНАЙСЬКА ОПЕРАЦІЯ ВІЙСЬК РСЧА У ЧЕРВНІ-ЛИПНІ 1941 РОКУ	
Шишко О.Г.	400
АКСІОЛОГІЧНО-НОРМАТИВНИЙ ЕКСПЕРТНИЙ АНАЛІЗ НАУКОВО-ТЕХНІЧНИХ СТРАТЕГІЙ	
Лар'яновський І.С.	402
ДО ПРОБЛЕМИ ФІЛОСОФСЬКОГО ОСМИСЛЕННЯ СМЕРТІ	
Пурцхванідзе О.В.	403
ПРО ПЕРСПЕКТИВИ ІНЖЕНЕРІЇ	
Шевченко Г.А., Мельник Ю.М.	404
АКТУАЛЬНІСТЬ І ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ	
Орлова В.О.	406
ІНФОРМАЦІЙНИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ ЛЮДИНИ В ХХІ СТОЛІТТІ	
Мамроцька О.А.	407
МОБІЛІЗАЦІЙНА ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА ЯК ВІДПОВІДЬ НА ЕКСТРАОРДИНАРНІ ВИКЛИКИ	
Дмитрашко С.А.	409
МОРАЛЬНІСТНА СКЛАДОВА ПРОЦЕСУ САМОІДЕНТИФІКАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ	
Стояно О.О.	411
ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ САМООСВІТИ СТУДЕНТІВ В УМОВАХ АКТИВНОГО РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	
Черняк Г.А.	413
МОБІНГ В ТРУДОВИХ ВІДНОСИНАХ	
Осадча І.А.	415
МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ	
Віват Г.І., Філіпенко О.І., Гриньків О.В.	417
КУЛЬТУРА НАУКОВОГО МОВЛЕННЯ ЯК ПРЕДМЕТ ВИВЧЕННЯ	
Машарова Я.В., Казарян Т.Г., Шевчук О.В.	418
ДЕРЖАВА ТА МОВА В КОНТЕКСТІ ПРОЦЕСІВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ	
Лупол А.В.	419
ПРИЙОМИ ОПТИМІЗАЦІЇ СПРИЙНЯТТЯ ТА ЗАПАМ'ЯТОВУВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ ІНФОРМАЦІЇ	
Южакова О.І., Лакомська І.В.	420
ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ ЗВО З ОРГАНІЗАЦІЇ І ПРОВЕДЕННЯ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ	
Сергєєва Т.П., Кананихіна О.М.	422
ГОТОВНІСТЬ СТУДЕНТІВ ДО ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНОЇ ПОВЕДІНКИ ТА ТЕХНОЛОГІЯ КЕРУВАННЯ ЗДОРОВИМ СПОСОБОМ ЖИТТЯ	
Волкова Т.В., Гончарук Р.С.	425
ЗАОХОЧЕННЯ СТУДЕНТІВ ДО ЗАНЯТЬ ФІЗИЧНОЮ КУЛЬТУРОЮ ШЛЯХОМ ВИКОРИСТАННЯ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ СИСТЕМИ ТАБАТА	
Халайджі С.В., Павлова Н.В.	427
ХАРЧУВАННЯ, ЯК ОДИН З ГОЛОВНИХ ЧИННИКІВ ВПЛИВУ НА СПОРТИВНЕ ЖИТТЯ СТУДЕНТІВ- СПОРТСМЕНІВ	
Захлевська Т.В., Лаговська Н.Г.	429
ВПЛИВ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ НА ПРАЦЕЗДАТНІСТЬ СТУДЕНТІВ	
Павлюк О.В., Болтоматіс Д.В.	431
РОЛЬ ОЗДОРОВЧОЇ ГІМНАСТИКИ В СИСТЕМІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ ЗВО	
Цапенко Л.М., Яготін Р.С.	433